

Alberdomsforførgelsesloven, og der er jo Staten paa Forhaand interesseret med Halvdelen, forpligtet til at betale Halvdelen af Understøttelsen. Saa have vi Resten tilbage, de Folk, der ere saa reducerede, at de ikke have 200 Kr. om Aaret, og som derfor nu sidde paa Fattigaardene. Men det er virkelig et rent forsvindende Antal omkring i Kommunerne, saa jeg tror ikke, at det Regnestykke med 4 à 5 Mill. Kr. om Aaret vil komme til at holde Stif. Saa siger den højtærede Finansminister: Hvad er det, de Folk have gjort? De have kun gjort deres Pligt. Ja, det mener jeg ogsaa, men jeg mener, at den Pligt, de have opfyldt, berettiger dem til at stille større Krav med Hensyn til Statskassen end enhver anden Pligt, man har opfyldt. Og hvad er det, vi gaa ud fra i Rigsdagen, naar der fra Regeringen kommer Forslag med Hensyn til Lønningsforhøjelser og Forbedringer af de Folks Kaar, som have siddet i et godt Embede? Der bliver det jo ogsaa betonet fra den høje Regerings Side, at de Folk have opfyldt deres Pligt. Nej, naar Rigsdagen kommer til at afgøre den Slags Spørgsmaal, maa den tage andre Hensyn. Hvorledes stillede Rigsdagen sig ikke over for Lars Kruse? Alle vare enige om, at han havde gjort sin Pligt, men de allerfleste vare ogsaa enige om, at han havde sat alt ind paa at opfylde sin Pligt paa en saadan Maade, som det ikke var enhver's Sag, og derfor fik han ogsaa sin Anerkendelse før han døde, og hans Hustru efter hans Død. Over for de Mænd, der have gjort det, her er Tale om, og som maatte ere blevne saarede i Kampen, og som i hvert Fald have bragt saa store Ofre, over for dem er det ikke paa sin Plads at tale om, at de kun have gjort deres Pligt, naar de have sat deres Liv i Bøve for Fædrelandet, for Hus og Hjem og vovet Liv og Lemmer for at staa for Fædrelandets Selvstændighed. Den Mand, der har gjort det, har en Smule mere Krav paa Taknemmelighed end en, der har siddet paa et Kontor i et fedt Embede for at opfylde sin Pligt. Han har større Krav paa den danske Statskasse, naar han er saa økonomisk reduceret, at han ikke har anden Udvej end Fattigvæsenet. Jeg tror, at den højtærede Finansminister vil komme til at se, at her er en Forstel. Jeg er enig

med det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) i at tro, at Finansministeren ingenlunde personlig, er mod Lovforslaget, men at det, der er i Vejen, er det finansielle Krav. Det tror jeg ogsaa. Jeg vil altsaa bede den ærede Finansminister om at se velvilligt paa Sagen. De statistiske Beregninger, som her ere komne frem, har jeg ingen Tro til, og naar der bliver set nærmere paa dem, saaledes som der bør ses, tror jeg heller ikke, at de ville komme til at holde Stif. — Jeg skal hermed slutte. Lovforslaget vil jo vistnok blive henvist til Finansudvalget, og jeg vil haabe, at det der vil faa en saadan Behandling, at vi kunne faa Glæde af dette lille Lovforslag. Jeg talder det et lille Lovforslag, fordi jeg tror, at naar det træder ud i Livet, vil det ikke have i sine Virkninger en saa afkræftende Betydning, som det er blevet fremstillet her.

N. Pedersen: Naar den højtærede Finansminister lige over for mig bemærkede, at dette, at Invaliderne havde gjort deres Pligt og derfor skulde have en saadan Understøttelse, vilde kunne medføre, at andre Borgere, der opfyldte lignende Pligter, kunde gøre samme Krav til Staten, saa synes jeg ikke, at det er ganske korrekt. Jeg har for øvrigt udtalt, at det ogsaa var min Mening, at enhver pligtopfyldende Borger ikke skulde være henvist til den Understøttelse, han nu er henvist til; men det stiller sig dog anderledes med Hensyn til de gamle Krigere end med Hensyn til andre Samfundsborgere, i hvert Fald lige over for Staten. De, der have deltaget i vore Krige, have i Statens Tjeneste maattet døje saare meget ondt, som de senere i deres Liv have maattet lide under, og der kunde derfor ogsaa være Grund til, at Staten tog sig af dem fremfor af andre Samfundsborgere. Det er dog ogsaa mærkeligt, at Staten altid er saa fattig lige over for dem. Der er, kan man sige, ikke saa flet en Arbejdsgiver i Landet som Staten — det vil sige ikke over for Embedsmændene, men i hvert Fald over for Soldaterne. Efter at den har gjort Brug af disse Mænd og maatte ødelægge deres Helbred, saa de nu staa uden Fortjeneste, er det inhumant, synes jeg, af Staten, der har brugt deres Kræfter, da den trængte dertil, ikke at ville yde dem den nødvendige Hjælp